Зіновій ПРЫГОДЗІЧ

* * *

Ёсць павер'е ў людзей такое:
Носяць шчасце буслы з сабою.

Дзе ні сядуць яны — заўсёды
Між людзьмі будзе радасць, згода.

Бо заслоняць буслы любога
Ад бяды і ад вока ліхога.

Ад пажару, маланкі жахлівай
І ад плёткі чужой, зласлівай.

Хочуць — кінуць яны калоду
Хлебаробам на дождж ці пагоду.

Прынясуць радасць маці-татку –
Светлавокае немаўлятка.

Для дзяцей жа буслы свой клёкат,
Як мячы, рассыплюць навокал.

Закаханым жа самай шчасліваю
Будзе стрэча ля гнязда буслінага.

Летнім вечарам

Вечар крылом ахінуў Целяханы,
Зоркі, агні навакол запаліў...
Дзесьці ў садах над Агінскім каналам
Песні свае завялі салаўі.

Коціць канал свае воды паволі,
Стаў задуменны за вёскаю бор...
Роднае, мілае сэрцу прыволле,
Светлым пачуццям шырокі прастор.

Вечарам летнім тут добра з каханай
Сцежкамі роснымі шчасце шукаць...
Ззяюць агнямі наўкол Целяханы,
Песні саловак да ранку чуваць.

Успамін

Дождж барабаніць нудна, слотна.
Пусты пакой. І я адзін...
Але на сэрцы не маркотна —
Душу мне саграе ўспамін.

Было дажджлівым тое лета,
І хмарна, сіверна было.
Ды ўспамінаецца не гэта,
А стрэч чароўнае святло.

Сустрэч кароткіх, хапатлівых...
Быў лес гатовы нас схаваць.
І мы хаду хвілін шчаслівых
Пераставалі заўважаць.

Мы забіраліся пад шаты
Спагадных сосен і ялін...
Хоць дождж лупіў нібы наняты —
Надзейным полаг быў галін.

Той дождж занадта быў кароткі.
Умелі сэрцы ў лад трымцець.
І пацалункаў больш салодкіх
Мне не даводзілася мець.

Ды зразумеў я толькі потым
Чароўнасць незабыўных дзён...
Хто ведае, з якое слоты
Праменьчык будзе нам відзён.

Зямля

У маленстве
Была ты казкаю,
Сонечнаю, чароўнаю,
Таямнічага харасгва і ласкі
Поўнаю.
А падрос —
Зазвінела ў мяне пад нагамі
Палянамі гулкімі,
Срэбранымі рачулкамі,
Шчаслівымі нівамі,
Расквечанымі лугамі,
Дзе за сонцам я бегаў босы,
Абіваючы кветкі, росы.
У юнацтве
Была задуменна-лірычнаю,
Шчодраю, паэтычнаю.
Ціхім гоманам мудрых дубоў,
Шэптам траў, каласоў
Падказала мне
Дзівоснейшую таямніцу.
Павяла-паказала
Сцежкі першай маёй чараўніцы.
А цяпер
Ты сур'ёзнаю стала больш.
Як да сябра
Іду да цябе па параду.
Ты — мой клопат і боль,
Мая радасць.
Будуць мераць нястомна
Тваю шырыню-даўжыню
Мае крокі,
Каб тваю цеплыню,
Песні-гукі твае,
Сонца-фарбы твае
Увабраць мне да кроплі.
Поўны сіл маладых,
Цвёрда, радасна крочу я...
О, зямля!
Не паверу, што некалі ты
Для мяне, праз гады,
Станеш проста
Сырою і змрочнаю.

Напрадвесні

Халаднаваты месяц люты,
Пячэ мароз, што ні кажы.
І рэкі лёдам яшчэ скуты,
І некрануты снег ляжыць.

Ды вось супынішся ў зацішку,
Падставіш сонейку свой твар —
І п'еш па кроплі, як з кілішка,
Цяпла скупога Боскі дар.

Зачаравана глянеш: колькі
Наўкол прастору і святла!
Ялінка вунь свае іголкі
Насустрач сонцу падняла...

Вярбіна ўзрушылася нечым —
Вясновы ўжо, відаць, настрой:
Вуаль накінуўшы на плечы, —
Яна ў палоне светлых мрой.

І ўжо зусім на лад вясенні
Гучыць мелодыя ў душы.
І грэюць сэрца летуценні...
Зіме — канец, што ні кажы!